

Ei mitalisadetta

Lähdin kerran koulukaverini kanssa bussilla Lahteen. Vaihdoin linja-autoasemalla Hollolaan päin menevään paikallisbussiin, jolla pääsimme mummolaani. Tuotiin terveiset ja kerrottiin kuulumiset. Mummo tarjosi maukasta murkinaa. Pienestä mökistä löytyi nurkka, johon meille laitettiin petit. Kiiruhdimme sitten takaisin kohti Lahtea.

Meneillään oli Salpausselän kisat. Väkeä oli saapunut julmetusti. Puinen mäkitorni kökötti silloin alueen etelälaidalla. Hypättiin pohjoisen suuntaan. En muista sen lauantaipäivän kilpailuista oikeastaan muuta kuin että suomalaisten kesken käytiin jonkinmoinen pujottelukisa pienehkössä mäessä.

Illalla alueella järjestettiin tanssit, joihin mekin alaikäiset pojat jotenkin pääsimme. Porukkaa oli tungokseen asti. Tyttöjäkin oli tullut vaikka millä mitalla. Me maalaispojat emme tanssineet kertaakaan. Emme uskaltaneet tai sitten emme ehtineet. Yömyöhään ei enää kulkenut busseja, joten kävelimme noin viiden kilometrin matkan mummolle.

Sunnuntaina vuorossa oli mäenlasku. Se jäi mieleen. Hyppyt näyttivät hurjilta, vaikka siitä mäestä ei hypätty edes seitsemääkymmentä metriä. Gruusian lentävän torpedon Koba Tsakadzen etunoja näytti aivan hirveältä. Ja hän hyppäsi vielä paljain päin. Voitto jaettiin kolmen kesken, Kankkonen, Itävallan Leodorter ja Tsakadze.

Nykyisin voi liian helposti tarkistaa tilastoja. Muistan tämän kilpailun kuitenkin hyvin yhdestä syystä. Minulla oli mukava wieniläinen kirjeenvaihtoveri, professorin tytär Waltraud. Pääsin kerrankin briljeeraamaan tiedoillani ja Otto Leodorterilla. Waltraud oli kuvan perusteella viehättävä ja vastasi aina nopeasti. Hän oikoi kuitenkin saksan kielen virheitäni näsaviisaasti, minkä vuoksi kirjeenvaihtomme lopulta hiipui.

Ne olivat kyllä ihan mukavat Salpausselän kisat, mutta jäivät minulta viimeisiksi.

Hiihdon MM-kisat on järjestetty Lahdessa kuudesti. Niistä on ropissut mitaleja. Vuonna 1989 Suomi oli kisojen menestyksekkäin maa. Tuli kolmoisvoittojakin. Myöhemmin julkisuuteen tihkuneiden tietojen mukaan synkkiä pilviä oli jo tuolloin keräytynyt valmennuksemme taivaalle.

Vuodesta 2001 ei tarvinne enää ketään muistuttaa. Mutta vähän kuitenkin. Kuljin sinä vuonna työni tähden jonkin verran Pohjoismaissa ja Saksassa. Neuvottelujen lomassa ja iltaisin puheltiin vapaammin. Ei ollut todellakaan mukavaa esiintyä suomalaisena.

Miksi suomalaiset aina huijaavat? Onko maanne nyt Finnische Demokratische Republik? Vallitseeke teillä valtiojohtoinen doping-systeemi? Kuinka te aiotte päästä eroon mätäpaiseistanne? Mitä siinä vastaila, kun ei itse koe olevansa millään tavalla vastuussa.

Lahti 2001 tavallaan poisti yhden lahjakkaan sukupolven maastohiihdosta. Jos nuori kertoi harrastavansa vakavasti hiihtoa, häntä pilkattiin. Parempi oli pysyä vaan lätkässä ja tähdätä rahakaukaloihin. Pesuveden mukana taisi mennä mäkihippykin.

Nyt edellisestä Lahdesta on kulunut 16 vuotta, ei siis vielä sukupolvea. Urheilutoimittajat povaavat meille Lahdesta useita mitaleja, jopa kymmenkuntaa. Hiihtoliitto ei ole asettanut virallista mitalitavoitetta. Puheenjohtaja kertoo lähtevänsä siitä, että jokaisena päivänä on mitalimahdollisuus. Tällaisesta lupauksesta ei ainakaan jää kiinni.

Ennustan, että henkilökohtaisia präniköitä Lahdesta ei tule. Saamme tyytyä pariin viestimitaliin.

pajen